

Selv om man er klar over, at man ved en gennemgribende Revision af Ulykkesforsikringsloven ikke kommer uden om Spørgsmaalet, om det nu til Grund liggende *Kapitalerstatningsprincip*, der, saavidt Raadet bekendt, nu kun anvendes i Spanien, enten helt eller delvis burde opgives, har man dog ment, at dette Spørgsmaal ikke lader sig løse uden i Forbindelse med Spørgsmaalet om Forsikringsorganisationen, og man har derfor ikke stillet noget Forslag i saa Henseende.

Idet man bemærker, at man foruden at behandle de Spørgsmaal, som Ministeriet har rejst, tillige har benyttet Lejligheden til at raade Bod paa praktiske Ulemper ved den nugældende Lov, som dens Gennemførelse har bragt for Dagen, og til at foreslaa Ændringer af mere indgribende Art, for saa vidt disse maatte siges at være overensstemmende med de grundliggende Synspunkter, hvorpaa den nugældende Lov hviler, skal man gaa over til at fremsætte nogle Bemærkninger om Udkastets vigtigste Bestemmelser.

Som det vil ses, er der i § 1, 3die Stk., indsat en Bestemmelse om, at det ved kongelig Anordning kan bestemmes, at Forsikringen skal udstrækkes til Følgerne af i hvert Fald visse *Erhvervssygdomme*. Af nogle Medlemmer er det gjort gældende, at der ikke ved nærværende Revision bør indføres Bestemmelser i Loven, der forøger Arbejdsgivernes Byrder, samt at Gennemførelsen af denne Forsikring vil frembyde store Vanskeligheder. Man har dog ment, at man ikke ved denne Revision burde lade *Muligheden* for at erstatte Følgerne af visse Bedriftssygdomme ubenyttet. En Udeladelse af Bedriftssygdomme lader sig nemlig kun begrunde ved Hensyn af praktisk Natur, og disse Hensyn vil, naar man først har en Bestemmelse som Lovens § 21, 2det Stk., ikke i Længden kunne begrunde, at de paagældende udelukkes fra deres berettigede Krav. De Udgifter, der vil flyde ved at medtage Bedriftssygdommene, vil, efter Industriens Karakter her i Landet, ogsaa kun være smaa. Vel vil de paagældende, saafremt de er Medlemmer af en statsanerkendt Sygekasse, i de alvorlige Tilfælde, hvor Nedsættelse af Arbejdsevnen til under $\frac{1}{3}$ bliver Følgen, kunne oppebære Invaliderende, men i alle andre Tilfælde vil der ingen Hjælp kunne ydes dem. Man har derfor ment det rigtigt at aabne en Mulighed for, — hvad der maa anses for principielt rigtigt — at de paagældende opnaar Erstatning efter Ulykkesforsikringsloven, men man har anset det for rigtigt at henskyde den nærmere Ordning til kongelig Anordning og at bestemme, at det ved denne nærmere skal præciseres, saavel paa hvilke Giftstoffer som paa hvilke Sygdomme Loven skal finde Anvendelse. En saadan Begrænsning er iøvrigt overensstemmende med tilsvarende Bestemmelser i Udlandets Lovgivning, hvor Erhvervssygdomme medtages under Ulykkesforsikringen, navnlig den engelske og den schweiziske.

I Lovens § 2 er optaget en Bestemmelse om, at Stat og Kommune ogsaa skal yde Erstatning til *Personer, der kommer til Skade under Udøvelse af borgerlige og kommunale Ombud*. Det er vel ikke Raadet bekendt, at der er indtruffet mange Tilfælde, hvor Udøvere af de her omhandlede Hverv er kommen til Skade, men der er dog gentagne Gange for Raadet anmeldt Tilfælde, hvor Personer under Assistance ved Ildebrand er kommen ret alvorligt til Skade. Da der ikke i Tilfælde, hvor en Borger udøver Ombud, foreligger noget Antagelsesforhold mellem ham og respektive Stat og Kommune, og Forholdet saaledes ikke henhører under den nu gældende Ulykkesforsikringslov, og da der paa den anden Side ikke ses at kunne anføres vægtige Grunde, der taler imod, at det Offentlige, naar dets Borgere kommer til Skade under Udøvelse af Hverv for det, ikke skulde byde dem samme Ret i Henseende til Erstatning, som tilkommer det Offentliges Tjenestemænd og Arbejdere, har man, omend der er kommet nogen Betænkelighed til Orde med Hensyn til Rækkevidden af Lovbestemmelsen og Vanskelighederne ved dens Gennemførelse, dog anset det for rigtigst at stille Forslag om at medtage Udøvere af Ombud under Loven.

I § 3 er ikke optaget en Bestemmelse om, at Forsikringen ogsaa skal omfatte *Ulykkestilfælde, der rammer den forsikrede paa Vej til og fra Arbejdssted*, naar hans Færden foranlediges af og staar i umiddelbar Sammenhæng med saadan Beskæftigelse.

Om Rigtigheden af at optage en Bestemmelse herom i Ulykkesforsikringsloven har Meningerne staaet stærkt delte. Et Flertal, bestaaende af Raadets Formand, Kontorchef Trap, Direktør Helweg, Ingeniør Schøller, fhv. Borgmester Lande, fhv. Arbejdsløshedsinspektør Frøken Black, Sundhedsstyrelsens Formand, Dr. Tryde, Direktør de Nully Brown, fhv. Skibsfører Minor Rasmussen, Landstingsmand, Kutterfører M. C. Jensen, Baadfører Rasmussen, Fisker Muff Christensen, Fisker H. P.